

εις δύο. Ἀδιάφορον εἶνε ἐπίσης εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐλληνικῶν ταχυδρομείων ἂν οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι χάνουσι μάτην τὸν χρόνον των, διότι ἡ „ἀπώλεια τοῦ χρόνου“ δὲν σημαίνει μέγα τι ἐν ταῖς χώραις τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἀρχὴ ὅτι δὲν πρέπει τις μίαν ὑπόθεσιν ν' ἀναβάλλῃ μόνον μέχρι τῆς αὐριον — ἀφ' οὗ αὕτῃ ἐπιδέχεται καὶ μέχρι τῆς μεθαύριον ἀναβολήν! — Πρὶν ἢ σοὶ ἐγγερίσῃ ἐν καὶ μόνον γραμματόσημον ὁ Ἕλλην ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ λάβῃ εἰς χεῖρας τὴν φαλίδαν καὶ νὰ κάμῃ δύο ἢ τρεῖς φαλιδισμούς.

Ἦδη ἔρχεται τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς. Διὰ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸ ὑπόλοιπον ἐνὸς χαρτίνου δεκαφράγκου, λαμβάνει ὁ αὐτὸς πάλιν ὑπάλληλος τὴν φαλίδαν ἀνὰ μέσον τῶν δακτύλων καὶ διχοτομεῖ τὸ γραμματίον εἰς τὸ μέσον. Κατὰ τὸν ἀπλοῦν τοῦτον τρόπον τὰ ἑλληνικὰ τραπεζικὰ γραμματία τέμνονται εἰς δύο τεμάχια, ὧν ἑκάτερον φέρει ἀξίαν τοῦ ἡμίσεως. Μετὰ τοῦτο ἀρχίζει νὰ κροταλίξῃ καὶ νὰ κινῇ τὰς χεῖρας ἐντὸς καλὰθου γέμοντος χαλκῶν νομισμάτων, διότι ἔχει νὰ μοὶ ἀποδώσῃ δύο ἀκόμη φράγκα. Ἀφ' ὅτου ἐπεβλήθη ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς οὐ μόνον ὁ χρυσός, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τα μικρότερα ἀργυρᾶ νομίσματα. Κάτω τῶν 5 φράγκων τὰ πάντα πληρόνονται εἰς χαλκόν, ἀπέναντι τῶν δύο μου λοιπὸν φράγκων λαμβάνω τεσσαράκοντα χαλκᾶ πεντάλεπτα, δι' ὧν ἐπεβάρυνα μέχρις ἀσφυξίας τὰ θυλάκιά μου.

Ἦδη ἔχω γραμματόσημα πλείω τοῦ δέοντος· δελτάρια

ὅμως δὲν εὐρίσκονται οὔτε ἐν Πύργῳ. Ἡ ἀπορία μου ἐφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον. Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀπορήσῃ ἄνθρωπος ἐρχόμενος ἐκ χώρας, ὅπου τὰ ταχυδρομεῖα εἶνε πρότυπα τελειότητος, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον οὔτε καὶ νὰ φαντασθῇ βίον ἄνευ ἐπιστολικῶν δελταρίων; . . . Κατ' ἀρχὰς ὑποπτεύομαι, ὅτι ὁ ὑπάλληλος δὲν ἐννοεῖ τὰ ἑλληνικὰ μου καὶ δια νὰ τὸν βοηθήσω, τῷ ἐπιδεικνύω τὸ τελευταῖον ἐναπολειφθέν μοι δελτάριον λέγων: Τοιαῦτα πράγματα θέλω. Μ' ἐνόησε πολὺ καλὰ, ἀλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν μοὶ ἀποκρίνεται: Καταλαμβάνω, ἀλλὰ δὲν εἶνε . . . Ἀδυνατῶ ἐντελῶς νὰ τὸ πιστεύσω, μία πόλις καὶ ἐν σημαντικὸν ταχυδρομεῖον νὰ μὴ ἔχῃ οὔτε ἐν δελτάριον! Πραγματικῶς ὄχι; Τότε ὁ ταχυδρόμος, ἡλικιωμένος καὶ μειλίχιος Ἕλλην, ὑφώνει τὰς πυκνὰς ὄφρυς του καὶ τὴν κεφαλὴν, τὸ ἐντονώτατον τοῦτο παρ' Ἑλλήσιν ἀρνητικὸν σημεῖον.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἡσυχίαν μου. Τὸ ἀνήκουστον τοῦτο ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν νεωτέρων ταχυδρομείων φαινόμενον πρέπει νὰ ἐξιχνιάσω μέχρι τῶν ἀρχικῶν αὐτοῦ αἰτίων. Ἐποτημένος ὀλίγον ἐρωτῶ πάλιν τὸν πρῶτον γέροντα, στρέφοντα ἤδη νέον σγαρέτον ἐμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ αὐτοῦ καταστήτου: „Ἄλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουσι βεβαίως δελτάρια, διὰ τί ἐδῶ ὄχι;“ — „Ναί, μοὶ ἀποκρίνεται, καὶ ἡμεῖς εἴχομεν ἄλλοτε, εἶνε ὅμως κάμποσος καιρὸς τώρα καὶ κάνεις δὲν τὰ ζητεῖ. Ἴσως εὐρίσκονται μερικὰ εἰς τὸ Ταμεῖον.“

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια.)

XIX.

Οὐδὲν ἤττον καὶ αὕτῃ ἡ ἐκλογὴ τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἰωσηφίνα ἐπρότεινε πρὸς κοινὴν ἀνάγνωσιν, συνετέλεσεν ὅπως ὁ Φρέβεν ἐκτιμήσῃ τὴν λεπτὴν τῆς γυναικὸς ταύτης μόρφωσιν. Προσῆρχετο μὲν αὐτὸς πολλὰκις ὡς ἐρμηνευτικὸς ἐπίκουρος, ἐξηγῶν ποιητικὰς τινὰς μεταφορὰς τοῦ ἀναγινωσκομένου συγγραφέως, ἀξιοθαύμαστος ἦν ὅμως ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς ἀντελαμβάνετο ἡ Ἰωσηφίνα τὰ πάντα, καὶ ἡ λεπτότης ἐκείνη τοῦ πνεύματός της, εὐκολώτατα προσοικειουμένου πρὸς τὸ ἰδιάζον ἐκάστου συγγραφέως ὕφος καὶ τρόπον τινὰ μαντεύοντος πᾶν ὅτι ἔχρηζε λεπτομεροῦς ἀναπτύξεως.

— „Ὀλόκληρος κόσμος ἰδεῶν ὑπάρχει ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ“ ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰωσηφίνα περὶ ἐνὸς ἀριστουργήματος τῆς γερμανικῆς φιλολογίας. „Πᾶν ἀνθρώπινον αἰσθημα ἀναλύεται ἐνταῦθα μαγικῶς, χωρὶς ὁ μέγας ποιητὴς νὰ περιγράψῃ αὐτό, ἀλλ' ἐνῶ δι' ἀπλῶν ὑπαινιγμῶν συμπλέκει τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως καὶ οὕτω ἀποκαλύπτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν ἀνθρωπίνην ψυχίν.“

— „Τοιοῦτον τῷ ὄντι ἔγκειται μυστήριον εἰς τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον“, ὑπέλαβεν ὁ Φρέβεν. Οὐδὲν ἄλλο μοὶ εἶνε ἀπεχθέστερον, καὶ ὁμολογῶ τοῦτο ἀδιστακτικῶς, εἰμὴ ἡ προφανὴς ἐκείνη συγγραφῶν τινῶν προσπάθεια, ὅπως φανερώσωσιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των πᾶν ὅτι ὁ ἥρωας τῆς διηγήσεώς των ἠσθάνθη ἡ ἔτυχεν νὰ σκεφθῇ. Ὁ δεξιὸς συγγραφεὺς οὐδέποτε τρέπεται τὴν τετριμμένην ταύτην ὀδόν, κατορθοῖ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον νὰ κινήσῃ τὴν συμπάθειαν

τοῦ ἀναγνώστου, ὥστε οὗτος νὰ ἀποτελέσῃ μέρος τῆς μυθιστορικῆς δράσεως, συζῶν τρόπον τινὰ καὶ συμπαθαινόμενος μὲ τοὺς ἥρωας τῆς διηγήσεως.“

— „Εἶνε ὄντως παράδοξον“, παρετήρησε καὶ ἡ Ἰωσηφίνα, πῶς τὸ νῆμα τῆς ἀφηγήσεως, ὁ σκελετὸς τοῦ ἔργου, κατὰ τὴν τεχνικὴν ἔκφρασιν, εἰς ἄλλους μὲν συγγραφεῖς βαρύνει πλεῖον ἢ αὐτὴ ἡ τεχνικὴ ἐπεξεργασία, παρ' ἄλλοις δὲ φαίνεται τι δευτερεῖον καὶ ἀσήμαντον, ἐνῶ ἡ τοῦ συγγραφέως περιγραφικὴ δεινότης συναρπάζει τὰς ψυχὰς μας.“

— „ὦ, βέβαια“, εἶπεν ὁ Φρέβεν, „ὁ ποιητὴς εἶνε πάντοτε καὶ μέγας μουσικὸς, ανεξαρτήτως τοῦ ὄργάνου, ὅπερ μεταχειρίζεται πρὸς ἔκφρασιν τοῦ πάθους του. Κατὰ τύχην ἢ ἐκ προμελέτης λαμβάνει τετριμμένον τι καὶ παλαιὸν καὶ πασίγνωστον θέμα· ἀλλ' ἐνῶ κρατεῖ τὸν ἦχον τοῦ παλαιοῦ ᾄσματος, τοιαύτην διὰ τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν του δίδει ἔκφρασιν εἰς τὸ πάθος του, ὥστε ἡμεῖς, οἱ ἀκροαταὶ του ἐξιστάμεθα, καὶ ὅλως λησμονοῦντες τὴν ὑπόθεσιν προσέχομεν εἰς τὰς μελωδικωτάτας παραλλαγὰς τῆς συνθέσεώς του καὶ οὕτω διὰ τῆς κλίμακος τῶν τόνων παριστάμεθα ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰς τὸ θέαμα ἀνεωγμένων οὐρανῶν, ἐνῶ πράγματι κοιτούμεθα ἐπὶ πολλῶ ἡεροτέρου ἐδάφους ἢ ὁ Ἰακῶβ ἐκεῖνος.“

— „Παιδαγωγικὴν ὄντως ἀποδίδω ἀξίαν εἰς τὰ τοιαῦτα τῶν συγγραφέων προσόντα“, ὑπέλαβεν ἡ Ἰωσηφίνα, ὅσαςκις μάλιστα δὲν ἀμελοῦσι νὰ δώσωσιν ἐξίλαστικόν εἰς τὴν ἀφήγησιν τέρμα καὶ νὰ ἐπουλώσωσι τὰς πληγὰς τοῦ συμπαθοῦς ἀναγνώστου. Τοῦτο μάλιστα εἶνε πολλὰκις σωτήριον διὰ τοὺς εὐαισθητοὺς τῶν ἀναγνωστῶν, ἀπαραίτητον δὲ πάντοτε διὰ τὰς ἀναγνωστρίδας. Ἐν τῷ ζητήματι μά-

λίστα τοῦ ἔρωτος τὸ ἐμὸν φῶλον ἀνάγκη νὰ παρίσταται πολλῷ καρτερικώτερον τοῦ ἀνδρός, διότι, κατ' ἐμὴν γνώμην, οὐδέποτε ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ ἀγαπήσῃ ἐπὶ μακρὸν ἂν δὲν ἀνταγαπηθῇ.“

— „Πιστεύετε πράγματι εἰς τοῦτο;“ ἠρώτησεν ὁ Φρέβεν μὲ μελαγχολικὸν μαιδιάμα. „Πόσον ὀλίγον γνωρίζετε λοιπὸν τοὺς ἀνδρας, πόσον ὀλίγον ἐκτιμᾶτε αὐτούς, διὰ νὰ νομίζετε ὅτι ἡμεῖς στερούμεθα τῆς γενναιοῦτος ἐκείνης, ἣτις καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς νὰ ἀγαπῶμεν πιστῶς καθ' ὅλον τὸν βραχύτατον ἄλλως τοῦτον βίον, καὶ χωρὶς ἀκόμῃ ν' ἀνταγαπώμεθα!“

— „Τοῦτο μόνον εἰς τὰς γυναῖκας νομίζω δυνατόν,“ ὑπέλαβεν ἡ ὥραια γυνή. „Ὁ ἔρωσ τοῦ μὴ ἀνταγαπωμένου εἶνε τὸ ἔσχατον τῶν δυστυχημάτων, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν νὰ ὑποφέρωσιν ἀγογγύστως καὶ σιωπηλῶς τοιαύτην δυστυχίαν, οὐδαμῶς δὲ οἱ ἄνδρες. Ὁ ἀνὴρ τοιοῦτον τῆς ψυχῆς βάρους εὐθὺς ἅμα θελήσῃ δύναται καὶ νὰ τὸ ἀπορρίψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ. Ἄλλως δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γείνῃ θυμὰ ἀσυγγνώστου καρτερίας.“

— „Δὲν παραδέχομαι τίποτε ἀπὸ αὐτὰ . . . ἰδοὺ ἐγὼ ἀγαπῶν καὶ μὴ ἀνταγαπόμενος,“ εἶπεν ὁ Φρέβεν ταπεινῶν τὰ βλέμματά του.

— „Αγαπᾶτε!“ ἀνέκραξεν ἡ Ἰωσηφίνα μὲ περίεργον ὕφος, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Φρέβεν νὰ ὑψώσῃ μετ' ἀπορίας τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ ὅταν συνηντήθησαν τὰ βλέμματά των, ἐχαμήλωσεν ἐκείνη τὰ ὄμματα καὶ βαθυ ἐρύθημα ἐκάλυψεν ἐπὶ στιγμὴν μόνον τὸ πρόσωπόν της.

„Βέβαια,“ εἶπε τότε ὁ Φρέβεν, πολὺ δυσκολευθεὶς νὰ λάβῃ ἀστεῖόν τι ὕφος, „ἡ περίπτωσις μάλιστα, τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ ἀνεφέρατε συμβαίνει ἀκριβῶς εἰς ἐμέ, καὶ ἀγαπῶ ἀκόμῃ, ἴσως ἡσυχῶς, ἀλλ' οὐχὶ ὀλιγώτερον ἐνδομύχως ἢ κατὰ τὰς πρώτας τοῦ ἔρωτός μου ἡμέρας, ἀγαπῶ μάλιστα ἄνευ σχεδὸν ἐλπίδος, διότι ἡ ἐρωμένη μου οὐδὲν γνωρίζει περὶ τοῦ ἔρωτός μου, καὶ ὅμως, ὅπως βλέπετε, ἡ θλίψις δὲν μ' ἐθανάτωσεν ἀκόμῃ.“

— „Καὶ εἶνε ἄρα γε ἐπιτετραμμένον,“ ἠρώτησεν ἐκείνη μὲ οἰκειότητά τινα, ἀλλὰ καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν, ὡς ὁ Φρέβεν παρετήρησεν, „εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ μάθωμεν ποία εἶνε αὕτη ἡ εὐτυχὴς θνητή;“

— „Ἀχ, αὐτὸ εἶνε ἴσα-ἴσα τὸ δυστύχημά μου, διότι δὲν γνωρίζω ποία εἶνε, ποῦ διαμένει, καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ. Τώρα βέβαια δικαιούσθε νὸ με ἐκλάβητε ὡς δεῦτερον Δὸν Κιχῶτον, διότι δὲν ἐντρέπομαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἄπαξ, καὶ τοῦτο ἐν τάχει, ἔτυχε νὰ τὴν ἴδω, ὅτι ὀλίγα μόνον μέρη τοῦ προσώπου της δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ, καὶ ὅμως γυρνῶ ὅλον τὸν κόσμον, διὰ νὰ τὴν εὕρω, διότι δὲν ἔμπορῶ νὰ ἡσυχάσω εἰς τὴν πατρίδα μου.“

— „Ἀλλόκοτον πρᾶγμα,“ παρετήρησεν ἡ Ἰωσηφίνα, ἐνῶ προσέβλεπεν αὐτὸν συλλογισμένη, „περίεργον πρᾶγμα αὐτό· ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔμπορῶ νὰ φαντασθῶ μίαν τοιαύτην περίπτωσιν, ἀλλὰ Σᾶς βεβαιῶ, Κύριε Φρέβεν, μὲ αὐτὸν τὸν ἔρωτά Σας ἀποτελεῖτε μίαν σπανιωτάτην ἐξάιρεσιν· καὶ δὲν ἔξεύρετε ἂν ἀνταγαπᾶσθε, ἐὰν ὁ κόρη Σᾶς εἶνε πιστή;“

— „Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν γνωρίζω,“ ὑπέλαβεν ἐκεῖνος μὲ σοβαρότητα καὶ κεκρυμμένην ὀδύνην, „οὐδὲν γνωρίζω εἰμὴ, ὅτι θὰ ἤμην, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ ὀνομάσω τὴν κόρην ἐκείνην ἰδικήν μου, εὐτυχὴς, καὶ πολὺ καλλίτερα μάλιστα γνωρίζω, ὅτι πρέπει διὰ παντὸς νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μονομανίαν μου, καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ εὐτυχίσω.“

Ἄν καὶ διὰ πρώτην ἴσως ταύτην φορὰν ἐξεφράσθη περὶ τοῦ αἰσθηματός του ὁ Φρέβεν, ἰσχυρότατος ὅμως εἰσέδυσσε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πόνος τῆς ἀναμνήσεως εἰς τὴν καρδίαν του καὶ ἀσυνήθως τις μελαγχολία κατέλαβεν αὐτόν. Καὶ ὥσθι μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰ πικρὰ ταῦτα αἰσθηματὰ ἐσηκώθη ὀρθίως, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τῆς ἀναδενδράδος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐπαυλιν τοῦ φίλου του. Ἄλλ' ἡ Ἰωσηφίνα τὸν παρηκολούθησε μὲ βλέμματα ἀπείρου ἀγάπης, δάκρυα ἀνέβρυσαν ἀπὸ τῶν συσπωμένων βλεφαρίδων της καὶ ὅταν ταῦτα ὡς πηγὴ τις κατέβρεξάν τὰς χεῖράς της, ἐξύπνισαν τὴν ὥραιαν γυναῖκα ἀπὸ τῶν ὄνειρων της. Καὶ κατήσχυμένη, ὥσθι κατελήφθη διαπράττουσα ἀμάρτημά τι ἐν παραβύστῳ, ἠρρυθρίασε καὶ ἐπίεσε διὰ τοῦ μανδηλίου της τοὺς προδοτικούς ὀφθαλμούς της.

XX.

Ἡ πρόρρησις τοῦ μηχανικοῦ ἐπληθύνετο καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας εἶχον στηθῇ τὰ μηχανήματα τοῦ ἀτμομύλου. Ὁ δὲ Βαρῶνος, ὁ τὸσον περίλυπος κατ' ἀρχάς, ὅταν ἔγεινε καὶ ἐπέτυχεν ἡ πρώτη δοκιμή, ἀπέλυσεν ἐν τῇ χαρᾷ τῆς καρδίας του τὸν μηχανικὸν καὶ τοὺς βοηθοὺς του μετὰ πολλῶν δώρων καὶ προσεκάλεσε διὰ τὴν Κυριακὴν ὅλους τοὺς γείτονάς του, διὰ νὰ κάμῃ τὰ ἐγκαίνια τοῦ μύλου του μὲ μικράν τινα ἐορτήν. Ὅσον ὅμως εὐτυχὴς καὶ εὐθυμὸς ἦτο κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἐκείνην ἡμέραν, μεθ' ὅσης φαιδρότητος καὶ εὐφροσύνης καὶ ἂν ἐδέχετο τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους του, ἐν τούτοις δὲν διέφυγε τὸ παρατηρητικὸν τοῦ Φρέβεν ὅμμα ἢ πρὸς τὴν σύζυγόν του συμπεριφορὰ, πῶς δηλ. τὴν ἐβασάνιζε μὲ χιλιάδας παραγγελιῶν καὶ διαταγῶν καὶ πῶς ἐκείνη δὲν κατῴρθου μὲ τίποτε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Καὶ πότε ἔπρεπε αὐτὴ νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ μαγεῖριον, διὰ νὰ παρακινή τὸς ὑπηρετάς δια τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ τοὺς βοηθῇ, πότε πάλιν αὐτὸς εὗρισκεν ἐν σφάλμα εἰς τὸν καλλωπισμὸν της, πότε πάλιν ἤγαινε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, ὅταν αὕτη δὲν κατῴρθωνε νὰ πετάξῃ καταβαίνουσα τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑποδεχθῇ μετ' αὐτοῦ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοὺς προσκεκλημένους, ἄλλοτε πάλιν ἤθελε νὰ βάλῃ τὴν τράπεζαν εἰς αὐτὴν ἢ εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἄλλοτε ἤθελεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἄλλοτε ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν νὰ προσφέρουν οἱ ὑπηρεταὶ τὸν καφὲν μετὰ τὸ γεῦμα. Μὲ ἀγγελικὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν ἠνείχετο ὅλα αὐτὰ τὰ ἄδικα πράγματα ἡ Ἰωσηφίνα, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς δὲν ἔδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὁ Φρέβεν. Ἦτον ἡ ταλαίπωρος πανταχοῦ παρούσα, δι' ὅλα ἐφρόντιζε καὶ κατῴρθου μάλιστα νὰ εὕρισκῃ εὐκαιρίαν καὶ νὰ πλησιάζῃ ἐρωτῶσα τὸν φιλοξενούμενον Φρέβεν, διατὶ ἀκριβῶς σήμερον ἐφαίνετο τὸσον ἄθυμος καὶ παρακινουῖσα αὐτὸν νὰ συμμερισθῇ τὴν γενικὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης χαράν.

Τοὺς πάντας ἐγοήτευεν ἡ ὥραιότης καὶ ἡ φιλοφροσύνη τῆς οἰκοδεσποίνης· οἱ ἄνδρες ἐμακάριζον τὸν Βαρῶνον ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του καὶ θησαυρὸν ὀνόμαζον τὴν δέσποιναν τοῦ οἴκου του, πολλοὶ δ' ἐπίσης γυναῖκες ἐκ τῶν ἡλικιωμένων ἐξέφραζον αὐτῷ ἀπροκαλύπτως τὸν θαυμασμὸν των διὰ τὰ σπάνια τῆς συζύγου του προτερήματα, τὴν νοήμονα εἰς ὅλα ἐπιτήρησιν καὶ τὴν τάξιν τῆς τόσῳ νέας γυναίκος. „Βλέπεις,“ ἐψιθύρισε τότε καὶ ὁ Βαρῶνος εἰς τὸ ὄς τοῦ Φρέβεν, βλέπεις ἐγὼ μὲ τὴν πειθαρχίαν, ποῦ ἔχω μέσ' ὅς τὸ σπίτι μου, βλέπεις πῶς ἀπορεῖ καὶ θαυμάζει ὁ κόσμος; Σήμερα, ἀλήθεια, εἶμαι καθ' ὅλα εὐχαριστημένος μὲ τὴν γυναῖκα

μου, αλλά, βρέ αδελφέ, αν εγώ 'ς τὰ κρυφὰ δὲν ἔτρεχα παντοῦ διὰ νὰ τὴν βοηθήσω, ποῦ θὰ εὐρίσκονταν τώρα ἡ ὑπόληψις τῆς νοικοκυροσύνης της; Ἄς εἶνε δᾶ! ἔτση κουτσὰ στραβά θὰ πᾶμε· ἐγὼ πάντοτε τῶλεγα, καὶ θὰ γείνη μ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα.“ Ἡ γενικὴ εὐθυμία καὶ ὁ οἶνος ἐξ-ἤπτον ὁλονὸν τὸν Φάλδνερ, καὶ πρῶτος αὐτὸς ἔδωκε τὸ σύνθημα, τὸν ἐμιμήθησαν δ' εὐθὺς καὶ μερικοὶ γείτονές του, καὶ ἤρχισαν οἱ ἀστεῖσμοι ἐκεῖνοι καὶ οἱ ὑπαινιγμοί, οἱ οἱ ὅποιοι προσβάλλουσι κάθε σεμνὸν οὔς.

Μετὰ μικρὰν ἀνάπαυλιν ἐξέδραμον πάντες ὁμοῦ εἰς τὸ δάσος καὶ ἐπεσκέφθησαν τὸν ἀτμόμυλον καὶ ἐκεῖ δι' ἀστεῖσμων καὶ γελῶτων ἐνεκαίνισαν αὐτὸν πρεπόντως, ὅταν δὲ κατόπιν ἐπέστρεψαν ὑπερεθαύμασαν ἐκ νέου τὰς προετοιμασίας τῆς φιλοκάλου οἰκοδομοποιίας, ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ παρασχη τοῖς ξένοις μετὰ τὴν ἐκδρομὴν ἀναπαυτικὴν διατριβὴν ἐκ τῷ κήπῳ. Εἶχε τολμήσει αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Ἰωσηφίνα νὰ διατάξῃ τὴν ταχεῖαν ἀνέγερσιν εὐρυχώρου ἀναδενδράδος· παρέθεσε δ' ἐν αὐτῇ ἐπὶ τραπεζῶν παντοῖα διὰ τοὺς ξένους ἀναψυκτικά· ὅλα ἐγείναν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις της καὶ οἱ ἐπὶ τούτῳ θερμοὶ ἔπαινοι τῶν ξένων ἐθαυματούργησαν, δὲν ἐφουρκίσθη δηλ. παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν διόλου ὁ Βαρῶνος, διότι ἐξεργιζώθησαν ὀλίγα τινὰ μικρὰ δενδρύλλια ἐκ τοῦ δάσους του καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν πρὸς ἀνέγερσιν σκιαδὸς καὶ διότι δὲν συνεμορφώθησαν οἱ ὑπὲρ μέτῃ τὰς διαταγὰς τοῦ ἰδίου, εἰπόντος, ὅταν ἐφευγεν, νὰ κατασκευασθῇ ἀπλῆ τις σκηνὴ ἐκ σανίδων καὶ ταπήτων. Ἐφίλησε λοιπὸν ὁ Βαρῶνος τὴν γυναῖκά του ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τὴν εὐχαρίστησε διὰ τὰς ἀπροσδοκήτους προετοιμασίας της.

Ὅλοι ἐκάθισαν κατὰ διαφόρους σειράς. Οἱ ἄνδρες ἐκένουν ἀδιακόπως ποτήρια τοῦ παλαιοῦ καὶ λαμπροῦ οἴνου τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ ταχέως κατέλαβε πάλιν τὴν συναναστροφὴν γενικὴ εὐθυμία. ἤρχισαν τὰ συνήθη ἐκεῖνα ἐν τοιούτοις κύκλοις παιγνίδια, ἐγελάσθη δὲ καὶ ὁ Φρέβεν ὑπὸ τοῦ παρακαθημένου καὶ ἀνετέθη εἰς τὴν Ἰωσηφίνα νὰ ὀρίσῃ τὸ εἶδος τῆς τιμωρίας του. Αὕτη διέταξεν αὐτῷ νὰ διηγηθῇ μίαν ἀληθῆ ἐκ τοῦ βίου του ἱστορίαν. Ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴν ἐκλογὴν τῆς εὐφυοῦς γυναικὸς, ὁ Βαρῶνος μάλιστα δὲν ἔχασε καιρὸν καὶ ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ τὴν ἐξυπνον σύζυγόν του, ὅταν δὲ ὁ Φρέβεν ἐξέφρασε τοὺς δισταγμούς του καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, ὁ Φάλδνερ ἀνέκραξεν: „Μήπως περιμένεις ἐγὼ νὰ διηγηθῶ τίποτε ἀπὸ τὸν βίον Σου, τὴν ζυνὴ λόγου χάριν ἱστορίαν τῆς ἐπαίτιδος;“

Ὁ Φρέβεν ἠρυθρίασε καὶ ἔρριψεν ἀποδοκιμαστικὸν πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα· ἀλλ' οἱ συνδαιτυμόνες, οἵτινες πιθανῶς περιέμενον ἀστεῖόν τι ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ μυστικόν, ἀνεφώνησαν πάντες μιᾷ φωνῇ: „Τὴν ἱστορίαν τῆς κόρης, τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐπαίτιδος!“ Ἰσως διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ Φρέβεν τὴν ἀκριτομυθίαν τοῦ φίλου του, ὃν ἐξετραχίλισεν ὅλως διόλου πλέον ὁ οἶνος, συγκατετέθη νὰ διηγηθῇ τὴν ποθυμένην ἱστορίαν· τότε ὁ Βαρῶνος ὑπεσχέθη αὐτορμήτως πρὸς τοὺς ξένους του, ὅτι εὐθὺς ἅμα ὁ διηγηθῆσόμενος παρεκκλίνη καὶ μικρὸν τῆς ἀληθείας, αὐτὸς θὰ προσθέσῃ τὰ ἀναγκαῖα σχόλια, διότι καὶ αὐτὸς ἦτο παρὼν κατὰ τὰ συμβάντα.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια.)

12.

Ὁ ἀγαθὸς δὲν ὠφελεῖ τοὺς ἄλλους μόνον διὰ λόγων καὶ ἔργων. Ὁ βίος του μᾶλλον ὁμοιάζει πρὸς ἐν καρποφόρον καὶ βαθύσκιον δένδρον, τὸ ὅποιον παρέχει ἀνάπαυσιν καὶ ἄσυλον εἰς πάντα παροδίτην καὶ τὸ ὅποιον ἀφιλοκερδῶς καὶ αὐτομάτως ἐγκατασπεῖρει βλαστοὺς εἰς τὰ περὶ τὸς, ἐξ ὧν βλαστάνουσι καὶ ἀνθοῦσιν ὅμοια αὐτῷ δένδρα.

13.

Ἀνάθες πᾶν ὅ,τι πράττεις εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν καὶ εἰς σεαυτὸν. Ταῦτα τὰ δύο στοιχεῖα, συνηνωμένα, πανταχόθεν δύνανται νὰ Σε σώσωσι καὶ εἰς πᾶσάν Σου ἐπιχείρησιν Σε ἐνθαρρύνουσι.

14.

Κινδυνεύων ἐνεκὰ δυστυχήματος νὰ περιέλθῃς εἰς ἀπελπισίαν, ἀνδρίζου, διότι ἔχεις θεῖαν τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν φύσιν. Τί δύναται νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἔχοντα τὴν θελήσιν ἐλευθέραν καὶ εἰς οὐδένᾳ ὑποτεταγμένην;

15.

Προσπάθει, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Σενέκας, νὰ προσελκύσῃς τὴν προσοχὴν ἐπὶ σεαυτὸν διὰ τινος καλῆς πράξεως.

16.

Ἀλλὰ μὴ καταναλίσκῃς μονομερῶς τὰς προσπάθειάς Σου. Ἐχε θετικούς σκοποὺς καὶ ἐνδιαφέρον περὶ ὅλων τῶν ἐπιστημῶν, διότι ἡ ἐπιστήμη εἶνε μόνον μία.

17.

Ἀδιάκοπος ἐργασία καὶ καθημερινὴ παρατίρησις σεαυτοῦ καὶ τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ ἔστωσαν τὸ σύνθημά Σου.

18.

Ἀπόλαυε ὅμως ὅσης ἀναπαύσεως ἔχεις ἀνάγκην, ἀλλ' ὄχι πλείονος, ἀν δὲν θέλῃς νὰ ἔχῃς ὡς ἀμοιβὴν δυσάρεστον κατόπιν αἰσθημα.

19.

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξαναγκάζῃς σεαυτὸν εἰς ἐργασίαν μὴ ἐπιβεβλημένην ὡς καθήκον, μίσει ὅμως ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀναβολὴν, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν κλέπτριαν τοῦ χρόνου.

20.

Εἰς τὰς μελέτας καὶ τὰ ἀναγνώσματά Σου ἀγάπα τὴν ποικιλίαν. Ὁ ὀλίγα διὰ μιᾶς ἀναγνώσκων μαρτυρεῖ περισσότερα τοῦ πολλὰ ἀναγνώσκοντος.

21.

Ἀπόφευγε τὴν πολλὴν καὶ ταχεῖαν ἀνάγνωσιν. Ἀναγνώσκω τρόπον τινὰ μετὰ περισκέψεως, ἄφινε συχνὰ τὸ βιβλίον κατὰ μέρος, καὶ ἐξέταξε κατὰ νοῦν τὸ ἀναγνωσθέν.

(ἔπεται συνέχεια.)